ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ROGER REGIS

Ο ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ Κ. ΦΛΟΚ!

ΟΛΙΣ σήμανε ἕξη ἡ ὥρα, ὁ κ. Φλόκ, ὅπως πάντα, βγῆκε ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο τον καὶ τράβηξε πρὸς τὴν ὁδὸ Ἁγίου Βλασίου, ὅπου κατοικοῦσε πρὸ σαράντα χρόνον, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ παντρεύτηκε.

Μά, ἐνῶ ἄλλοτε περπατοῦσε γαλήνιος καὶ ἥσυχος, τώρα βάδιζε περίλυπος, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, χωρὶς νὰ βλέπη τίποτε μπροστά του.

Ἕνα μεγάλο γεγονὸς εἶχε ἀναστατώσει σήμερα τὴ ζωή του. Τὸν εἶχαν εἰδοποιήσει στὸ ὑπουργεῖο του, ὅτι εἶχε φτάσει πειὰ ἡ μέρα γιὰ νὰ πάρη τὴ σύνταξί του.

Ἀπὸ καιρὸ βέβαια ἤξερε ὅτι θἀρχόταν κάποτε ἡ καταραμένη αὐτὴ μέρα, μὰ τοῦ φαινόταν πάντοτε τόσο μακρινή, ὥστε δὲν τὸν τρόμαζε καθόλου. Μὰ νὰ τώρα ποὺ τὸν εἶχαν εἰδοποιήσει ἔτσι ἔξαφνα, ἔτσι ἀπρόοπτα, ὅτι ἔπρεπε νὰ πάρη τὴν σύνταξί του σ' ἕνα μῆνα...

Αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία ποὺ ὁ κ. Φλὸκ γύριζε στὸ σπίτι του μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, παραδομένο στὶς σκέψεις του... Θυμόταν τώρα ὅλη τὴν περασμένη ζωή του. Ξανάβλεπε τὴν παιδική του ἡλικία ποὺ τὴν πέρασε ἀνάμεσα στοὺς γονεῖς του, αὐστηροὺς καὶ σοβαροὺς ἐπαρχιῶτες. Ξανάβλεπε τὴν νεότητά του στὸ Παρίσι ποὺ τὴν πέρασε κάτω ἀπ' τὸ βάρος τῆς ἐργασίας, ἀγνοῶντας κάθε διασκέδασι... Θυμόταν τὸ γάμο του, ἕνα γάμο χωρὶς καμμιὰ χαρά, ὅπως εἶνε ὅλοι οἱ γάμοι ποὺ γίνονται ἀπὸ συμφέρον... Θυμόταν ἀκόμα τ' ἀτελείωτα χρόνια τῆς ἀνίας καὶ τῆς πλήξεως, ἀνάμεσα στοὺς τέσσερες τοίχους τοῦ γραφείου... Καμμιὰ χαρά, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, καμμία ἔκτακτη χαρὰ μέσα σὲ μιὰν ὁλόκληρη ζωή, δὲν εἶχε λαμπρύνει τὴν ὕπαρξί του.

Ὤ!... πόσο θὰ ἤθελε νὰ νειώση αὐτὴ τὴ χαρὰ τώρα ποὺ ἡ ζωή του πλησίαζε πειὰ πρὸς τὸ τέλος της... Ναί, τοῦ χρειαζόταν αὐτὴ ἡ χαρά. Ὅλη σχεδὸν τὴν νύχτα τὴν πέρασε ψάχνοντας νὰ βρῆ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀπολάμβανε κ' αὐτὸς μιὰ μεγάλη χαρὰ καὶ ὅταν τέλος ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ, ἕνα χαμόγελο ἄνθιζε στὸ πρόσωπό του, πρᾶγμα ποὺ φανέρωνε ὅτι τὸν εἶχε βρῆ...

* * *

Ὅλος ὁ κόσμος ἔμαθε μὲ κατάπληξι τὸ θάνατο τοῦ κ. Φλόκ.. Καὶ τί τραγικὸς θάνατος μάλιστα.

Ἕνα πρωί, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα μετὰ τὴν ἡμέρα ποὺ πῆρε τὴ σύνταξί του, ὁ κ. Φλὸκ βρέθηκε μέσ' στοὺς τάφρους τῶν ὀχυρωμάτων τοῦ Παρισιοῦ, μὲ τὸ πρόσωπό του συντριμμένο στὶς πέτρες, μὲ τὰ ροῦχα του κουρελιασμένα, μὲ τὸ κορμί του καταματωμένο καὶ τόσο ἀγνώριστο, ὥστε ἂν δὲν εἶχε ἐπάνω του τὰ χαρτιά του, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ταυτότητά του. Ποιὸ μυστηριῶδες δράμα ἔκρυβε αὐτὸς ὁ θάνατος; Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἐξακριβώση.

Μὰ ἡ γενικὴ κατάπληξις ἔφτασε στὸ κατακόρυφο, ὅταν μαθεύτηκαν οἱ ὅροι τῆς διαθήκης τοῦ μακαρίτου. Ὁ κ. Φλὸκ ἀποκλήρωνε ὅλους τοὺς συγγενεῖς του καὶ ὥριζε ὅπως ὅλη ἡ περιουσία του—ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα περίπου, μαζεμένα ἀπ' τὶς οἰκονομίες του—ἀφιερωθῆ γιὰ νὰ τοῦ γίνη ἐπίσημη καὶ μεγαλοπρεπὴς κηδεία. Ὥριζε μάλιστα στὴ διαθήκη του τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀλόγων ποὺ θὰ ἔσερναν τὴ νεκροφόρον του, τὸ ὕψος τῶν φτερῶν τους καὶ τῶν λοφίων τους κλπ.. ὅπως ἐπίσης ὥριζε, ὅπως, μετὰ τὴν κηδεία, παρατεθῆ πλούσιο δεῖπνο σὲ ὅλους ὅσους θὰ τὴν παρακολουθοῦσαν.

—Ὁ κ. Φλὸκ τρελλάθηκε πρὶν πεθάνει! εἶπαν ὅλοι.

* * *

Ἡ ἡμέρα τῆς κηδείας ἔφτασε. Ὁ χειμῶνας πλησίαζε πρὸς τὸ τέλος του. Ὁ ἥλιος λαμπρὸς πρόσχαρος, ἔλουζε τὴν πλάσι ποὺ φαινόταν σὰν νὰ γιορτάζη...

Στὴν ὡρισμένη ὥρα, ἡ νεκρικὴ πομπὴ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ μακαρίτη. Ἦταν μεγαλοπρεπεστάτη, ὀνειρώδης, ὑπέροχη. Οἱ διαβάται σταματοῦσαν στὸ δρόμο καὶ τὴν κύτταζαν μὲ θαυμασμό... Ἑκατοντάδες μεγαλοπρεπῶν στεφάνων ποὺ τοὺς κρατοῦσαν λακέδες μὲ ἄψογο ντύσιμο, ἀκολουθοῦσαν πίσω ἀπὸ τὸ φέρετρο. Ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ κ. Φλὸκ ἐρχόντουσαν κατόπιν, φορῶντας ψηλὸ καπέλλο καὶ φρεντιγκότα.

Νόμιζε κανεὶς πὼς ἦταν ἡ κηδεία κανενὸς ὑπουργοῦ ἢ μεγάλου τραπεζίτου.

—Μὰ ποιὸς πέθανε; ρωτοῦσαν μὲ περιέργεια οἱ διαβάτες, ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

—Δὲν ξέρω. Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ μακαρίτης ἦταν σπουδαῖο πρόσωπο...

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὅσοι παρακολουθοῦσαν τὴν κηδεία μὲ δυσκολία συγκρατοῦσαν ἕνα χαμόγελο. Ὑπῆρχε ἐπίσης καὶ κάποιος ποὺ φαινόταν νὰ νειώθη χαρὰ καὶ περηφάνεια, ἀκούγοντας τὸν κόσμο νὰ μιλάη ἔτσι. Ἦταν ἕνας κοντὸς ἀνθρωπάκος μὲ τὸ πρόσωπο ἐντελῶς ξυρισμένο καὶ μὲ τὰ μάτια κρυμμένα πίσω ἀπὸ μεγάλα μαῦρα γυαλιά.

Κάθε φορὰ ποὺ ἄκουγε τοὺς ἄλλους νὰ ψιθυρίζουν τὸ ὄνομα τοῦ μακαρίτου, τέντωνε τ' αὐτιά του. Αὐτὸ ὅμως μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῆ εὔκολα, γιατὶ τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο πρόσωπο ἦταν ὁ... κ. Φλόκ, ὁ ἴδιος. Ναί, ἦταν ὁ κ. Φλόκ, ὁ ὁποῖος δὲν βρισκόταν μέσα στὸ φέρετρο, ὅπως νόμιζαν ὅλοι, καὶ ὁ ὁποῖος ἐζοῦσε καὶ παρακολουθοῦσε τὴν ἴδια του τὴν κηδεία.

Ἀκοῦστε τώρα νὰ μάθετε τί εἶχε συμβεῖ. Ὅπως εἴδαμε, ὁ κ. Φλόκ, παίρνοντας τὴν σύνταξί του ἦταν ἀπαρηγόρητος, γιατὶ εἶχε περάσει ὅλη του τὴ ζωή, χωρὶς νὰ νειώση μιὰ μεγάλη χαρά. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ τὴ δημιουργήση μόνος του αὐτὴ τὴ χαρὰ καὶ σκέφτηκε, ἁπλούστατα, νὰ παρασταθῆ στὴν κηδεία του, ἡ ὁποία θὰ γινόταν, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του, λαμπρὴ καὶ μεγαλοπρεπής.

Ἔκανε ἐν πρώτοις τὴ διαθήκη του καὶ ἔπειτα ἄρχισε νὰ ψάχνη γιὰ νὰ βρῆ ἕνα δυστυχισμένο ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος θὰ ἔπαιρνε τὴ θέσι του μέσα στὸ φέρετρό του. Ἀφοῦ ἔψαξε πολλὲς μέρες, μιὰ νύχτα τέλος βρῆκε στὰ προχώματα τὸ πτῶμα κάποιου δυστυχισμένου, ὁ ὁποῖος εἶχε αὐτοκτονήσει πέφτοντας σὲ μιὰ τάφρο καὶ παραμορφώνοντας ἔτσι τὸ πρόσωπό του... Τοῦ φόρεσε τὰ ροῦχα του, τοῦ ἔβαλε στὶς τσέπες τὰ χαρτιά του καὶ τὸ ἄφησε ἐκεῖ. Ἔτσι, ὁ κ. Φλὸκ θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ γιὰ πεθαμένος.

Ἱκανοποιημένος ἀπ' αὐτό, ὁ συνταξιοῦχος μας ξύρισε τὰ μουστάκια του, φόρεσε μαῦρα γυαλιὰ καὶ πῆγε κ' ἐγκαταστάθηκε μὲ ψευδώνυμο σ' ἕνα ξενοδοχεῖο.

Γιὰ ν' ἀπολαύση τώρα τὴ μεγάλη του χαρά, τὸ θρίαμβό του, δὲν εἶχε παρὰ νὰ περιμένη τὴν... κηδεία του!... Τέλος, ἡ ὥρα τῆς κηδείας, ἡ τόσο ἐπιθυμητή, ἔφτασε. Ὁ κ. Φλὸκ βρισκόταν κρυμμένος σὲ μιὰ γωνιὰ μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι, καὶ παρακολούθησε ἔτσι μὲ ὅλη του τὴν ἄνεσι τὸν ἐρχομὸ τῶν φίλων του, τῶν ἀδιαφόρων καὶ τῶν περιέργων. Ἔπειτα, ὅταν ἡ κηδεία ξεκίνησε, ἀνακατεύτηκε μαζί τους καὶ μὲ ἀσύγκριτη ἀγαλλίασι τοὺς ἄκουγε νὰ λένε:

—Τί λαμπρὸς ἄνθρωπος ὁ μακαρίτης!

—Τί εὐσυνείδητος ὑπάλληλος!

—Τί ὑπέροχος χαρακτήρ!

Ἔκατσε κι' ἔγραψε τὴ διαθήκη του...

Ἄλλοι πάλι ἔλεγαν:

—Τί ὡραία κηδεία!

—Ποτέ μου δὲν εἶδα καλύτερη!...

—Οὔτε ὅταν πέθανε ὁ βαρῶνος Ρότσιλντ δὲν τοῦ ἔκαναν τέτοια κηδεία!...

Στὴν ἐκκλησία, τὰ φῶτα, τὰ θυμιάματα, οἱ ψαλμοὶ μεγάλωσαν τὴν ἀγαλλίασί τον. Μὰ τὴν μεγαλείτερη εὐχαρίστησι τὴν ἔννοιωσε στὸ κοιμητῆρι, ὅταν οἱ φίλοι του ἄρχισαν νὰ καταθέτουν τοὺς στεφάνους καὶ ν' ἀπαγγέλλουν ἐπικηδείους, στοὺς ὁποίους τὸν ἐξεθείαζαν.

—Ἐπὶ τέλους! ψιθύρισε ὁ κ. Φλόκ. Ἀναγνωρίζουν τὴν ἀξία μου! Οἱ ἄλλοι πεθαίνουν χωρὶς νὰ μάθουν τί σκέπτονται γι' αὐτοὺς οἱ ζωντανοί... Ἐγὼ ὅμως τὸ ἔμαθα... Εἶμαι εὐτυχισμένος, τρισευτυχισμένος!...

Μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸ τοῦ ψεύτο-Φλόκ, οἱ φίλοι καὶ οἱ περίεργοι ποὺ εἶχαν παρακολουθήσει τὴν κηδεία, διευθύνθηκαν πρὸς τὸ ἀριστοκρατικὸ ρεστωράν, ὅπου θὰ παρετίθετο τὸ ἐπικήδειο δεῖπνο. Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ κ. Φλὸκ σκέφτηκε νὰ πάη κ' αὐτὸς ἐκεῖ. Μὰ φοβήθηκε μήπως ἀναγνωριστῆ καὶ πῆρε ἀργὰ τὸ δρόμο γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο του. Κόντευε νὰ σκάση ἀπὸ τὴ χαρά του καὶ ἡ ψυχή του κολυμποῦσε μέσ' στὴν εὐτυχία...

Καθὼς ὅμως τραβοῦσε βυθισμένος στὸ ὄνειρό του, ἄκουσε ἔξαφνα δυὸ ζητιάνους ποὺ ἔλεγαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο:

—Εἶδες τὴν κηδεία σήμερα;

—Πῶς δὲν τὴν εἶδα... Τὴν εἶδε ὅλο τὸ Παρίσι... Ἀλήθεια, ποιὸς πέθανε;

—Ξέρω κι' ἐγώ... Μὰ γιὰ νὰ εἶνε τόσο πλούσια ἡ κηδεία, σιγουρα ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας πρέπει νἄχη πεθάνει...

Ὁ κ. Φλόκ, σὰν νὰ κυριεύθηκε ἀπὸ ἴλιγγο, στάθηκε.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας!... Τὸν εἶχαν λοιπὸν πάρει γιὰ Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας; Ποτὲ του δὲν εἶχε ἐλπίσει μιὰ τέτοια δόξα!... Αὐτός, ὁ δυστυχισμένος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου, γιὰ τὸν ὁποῖο ποτὲ κανένας δὲν εἶχε ἐνδιαφερθεῖ, εἶχε κάνει σήμερα ὅλο τὸ Παρίσι νὰ μιλάη γιὰ τὴν κηδεία του!...

Ἄ! ἡ χαρά του ἦταν ἀπέραντη!... Δὲν μποροῦσε πειὰ ν' ἀνθέξη σ' αὐτή!...

Ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του, στριφογύρισε καὶ σωριάστηκε νεκρὸς στὸ πεζοδρόμιο. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε πεθάνει πραγματικά...

ROGER REGIS